

hedsfonden, sige et Par Ord om Nødhjælpsarbejder. Saaledes som Nødhjælpsarbejder for Tiden praktiseres, kan de jo iværksættes enten til nedsat Arbejdsløn eller til fuld Arbejdsløn, men med nedsat Arbejdstid. Dette Forhold er ikke foreslaaet ændret i Lovforslaget; Ministeren har vel ment, at det var vanskeligt at røre ved denne Ordning, som blev gennemført i 1924. Jeg tror dog, at baade Ministeren og ogsaa Venstre vilde have anset det for heldigt, om man havde kunnet komme bort fra Nødhjælpsarbejder med nedsat Arbejdstid, men fuld Løn. Det forekommer mig, at der vilde være noget mere rationelt i det, hvis man sagde som saa: naar Arbejdere er ude i Arbejdsløshed, kan det være, det indrømmer vi jo alle, en yderst ulykkelig Tilstand for disse Mennesker og deres Hjem, men selv om vi erkender det, er vi jo fuldt klare over, at det ikke kan nytte noget at yde en Understøttelse lige saa høj som den Dagløn, vedkommende ellers kunde tjene, for derigennem vilde man borttage hans Egeninteresse i at søge Arbejde, og derfor er der gjort en Forskel. Det forekommer mig, at ligesom der er en Forskel mellem Understøttelse og Arbejde, bør der ogsaa være en Forskel mellem den Mand, der selv søger og selv skaffer sig Arbejde, og den, som det offentlige skal skaffe Arbejde, for at en Mand selv kan have Interesse i at skaffe sig Arbejde ude i det frie Erhvervsliv, Arbejde, som virkelig er et lønnende Arbejde og ikke blot skal gøres lønnende ved Tilskud fra det offentlige. Dette er imidlertid ikke foreslaaet, men jeg har ikke villet undlade at gøre opmærksom paa, at vi fra vor Side i hvert Fald kunde have ønsket saadanne Forhold tilvejebragt.

Hvad angaar Besparelsen paa dette Afsnit af Loven, er den opgjort til 6,8 Mill. Kr. for det offentliges Vedkommende, og dertil kommer en Besparelse for Arbejdsgiverne paa 1,3 Mill. Kr. Lad mig her med Hensyn til Besparelserne for Arbejdsgiverne gøre opmærksom paa, at det jo ikke er saaledes at forstaa, at det er Arbejdsgiverne, der skulde slippe. Betragtningen er egentlig den, at naar Arbejdsgiveren skal yde Bidrag i Forhold til det Antal Arbejdere, han beskæftiger, bliver dette rettelig at anse for et Driftsudgift for *Virksomheden*, en Udgift for hver Arbejder,

han antager; det er altsaa en Besparelse for *Virksomheden*, der skulde kunne bidrage til at gøre det muligt og mere rentabelt for denne at beskæftige Arbejdere. Men, som sagt, Besparelsen er her 6,8 Mill. Kr. for det offentlige og 1,3 Mill. Kr. for *Virksomhederne*, i alt 8,1 Mill. Kr., og regner vi derfra den Udgiftsforøgelse, som jeg regnede med under den ordinære Arbejdsløshedsforsikring, kommer vi vist ikke langt fra en Besparelse paa omkring 6 Mill. Kr. paa hele Loven. Men da det offentliges og Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedens Bekæmpelse for Tiden er ca. 20 Mill. Kr., vil det altsaa sige, at der fremtidig under lignende Forhold som dem, vi har i Øjeblikket, kun skal ydes et Bidrag af omkring 14 Mill. Kr. Nu kunde jeg vel tænke mig, at nogle vil være misfornøjede med denne Besparelse og maaske vil sige: Ja, det er altsaa de arbejdsløse, der skal betale disse 6 Mill. Kr.s Besparelse til det øvrige Samfund. Men for det første er det ikke de arbejdsløse, der skal betale dette Beløb. Vi gaar nemlig ud fra, at naar den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse ophører, vil den forsikringsmæssige Arbejdsløshedsunderstøttelse blive udvidet. Det er altsaa ikke i og for sig de arbejdsløse, men Arbejderne i det hele, der rammes. Men lad mig sige nogle faa Ord om dette Udtryk, at det er dem, „der skal betale“. Det er sikkert noget, vi vil faa at høre Gang efter Gang, naar vi nu kommer til at tale om Besparelser, at nu er det Arbejderne, der skal betale, og her er det de gamle, der skal betale, og der er det de syge, der skal betale. Dette er dog efter mit Skøn en ganske mærkelig Sprogbrug. Man kunde lige saa godt sige, at naar Kornet og Brødet gaar ned i Pris, saa er det Landmændene og Bagerne, der betaler denne Nedsættelse til de mange Husholdninger her i Landet, eller naar Smørret gaar ned med 2 Kr. pr. kg, er det Landmændene, der betaler 2 Kr. til Husholdningerne her i Landet for hvert kg Smør, de bruger. Men det er dog en mærkelig Sprogbrug, for det er jo i Virkeligheden at vende Sagen fuldstændig paa Hovedet, og det gøres vel ogsaa kun i agitatorisk Øjemed. Det virkelige Forhold er dette, at det er ikke de arbejdsløse o. s. v., der kommer til at betale, men de faar noget mindre af det offentlige. Det offentlige